

[Hartvig Frisch.]

ganske koldt lader enhver Hjælp her falde, saa vil det betyde, at disse Arealer maa gaa over til den Drift, der i Øjeblikket er den almindelige. Det vil betyde, at vort Landbrug bliver yderligere ensidigt, og det vil overfor eventuelle fremtidige Svingninger i Konjunkturerne betyde, at vi i Virkeligheden har lavet et Ris til vor egen Bag, at det, der synes at være en øjeblikkelig Fordel, senere vil vise sig at være til stor Skade. Saa vil det endvidere betyde en stor Aflastning af vor Import, og det er unægtelig — som ogsaa fremhævet i Bemærkningerne til Lovforslaget — i den nuværende Valutasituation et ganske overordentlig tungt vejende Moment, idet det vil betyde en Bedring af vor valutamæssige Stilling. Og endelig — og det er det, som jeg til sidst, men med størst Styrke vil fremhæve — saa vil det betyde en Støtte for Beskæftigelsen. Naar vi, som vi gør i dette Land for Øjeblikket, staar med over 140 000 arbejdsløse, vil det, forekommer det mig, være afsindigt, om man i denne Situation vil træffe Beslutninger, der medfører, at man i denne Landsdel, hvor ca. 15.000 Mennesker er beskæftiget ved og lever af denne Industrigræn, vil forøge vort Tal af arbejdsløse med yderligere dette Tal.

Jeg vil derfor slutte disse Bemærkninger med at anbefale det foreliggende Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting. Jeg synes, at det i selve sine Grundlinier er saa klart, og at det byder saa store Fordele, at vi absolut bør tage imod Forslaget og gaa ind i en saadan Ordning. Naar man sammenligner med Debatten i 1912, saa kunde man vel nok sige, at den Gang var der jo nok lidt om det gamle Ord om at slagte Guldhønen, da var der nemlig Tale om en Guldhøne. Nu er der ingen Fare for, at denne Høne skal lægge store Guldgæ, der er ikke meget fantastisk ved Sukkerroeproduktionen i Øjeblikket, men det er paa den anden Side en udmærket god Rugehøne for det danske Landbrug. Og selv om en saa kritisk Tid som denne et Øjeblik kan skabe store Vanskeligheder for denne Produktion, saa er det dog saa vigtigt for vor Landbrugsproduktion, for Landet som Helhed, at vi opretholder denne vigtige Industrigræn, at jeg vil slutte med paa det varmeste at anbefale, at man vedtager Lovforslaget.

Clausager: Dette var, synes jeg, en meget interessant Tale, især for de Folk, der er interesseret i Roedyrkningen, men

det var jo ingen kort Tale, og jeg bilder mig næsten ind, at jeg kunde have sagt det, der var Tale om, i nogle færre Ord. Det er jo i det væsentlige kun 3 Ting, dette Lovforslag drejer sig om. For det første en Mindstepris til Sukkerroedyrkerne og for det andet et Minimumskapitaludbytte til Sukkerfabrikernes Aktionærer, og de to Ting talte den ærede Ordfører om, men han glemte den tredje Ting, at Forbrugerne af Sukker skal betale Gildet ved at gaa ind for en ny Skat paa Sukker paa fra 3 til 7 Ø. — det er jo egentlig det, det drejer sig om. Men i øvrigt glæder jeg mig over, at den ærede socialdemokratiske Ordfører kom med saa mange Udtalelser om Sukkerproduktionen og om Forholdene herhjemme; det gør, at jeg paa mange Punkter kan fatte mig noget kortere og kan nævne Ting uden lang Forklaring, saaledes at det alligevel kan blive forstaaet.

Maa jeg begynde med at sige til den højtærede Handelsminister, at jeg kan desværre ikke takke ham for dette Lovforslag, og jeg maa føje til, at selv om jeg ogsaa kunde gøre det, kan jeg i hvert Fald ikke gøre det paa Venstrepartiets Vegne. Nu er dette slet ikke saadan at forstaa, at vi er imod enhver Foranstaltning, der tilstræber, at Landets Sukkerforbrug skaffes til Veje ved egen Produktion. Det vilde jo endogsaa for Tiden være af større Betydning end nogen Sinde før, og det ikke alene af Hensyn til Beskæftigelsen og af Hensyn til at faa den bedst mulige Fordeling af Landets Produktion, men ogsaa valutamæssige Grunde gør sig her i høj Grad gældende; det behøver vist ingen nærmere Forklaring, saa det kan jeg roligt lade ligge.

For Tiden er Sukkerproduktionen urentabel paa Grund af de lave Sukkerpriser og paa Grund af de høje Driftsudgifter, men heri deler denne Produktion jo nøje Kaar med den øvrige Landbrugsproduktion, og skal der foretages en Støtteforanstaltning til Gunst for Roedyrkerne, saa maa det derfor, synes jeg, ske saaledes, at Landbruget i de magre Egne ikke bebyrdes dermed; deres Salgsprodukter er jo i de fleste Tilfælde lige saa langt nede i Pris. Men paa den anden Side maa disse sidste, Landbrugerne i de magre Egne, da ogsaa forstaa, at en Tilbagegang i deres Produktion paa Grund af manglende Rentabilitet, hvor alvorlig og ødelæggende den end kan være, dog ikke har saa vidtrækkende Følger som et Ophør af Sukkerproduktionen herhjemme.

I andre Lande har man da ogsaa ligesom nu her søgt at afstive Sukkerproduktionen. I vort Naboland Sverige har man jo for længst kvitteret den inden-